

[Lilli Gyldenkilde]

for, og jeg mener bestemt ikke, at det er værn for dyr.

Så vil jeg godt lige sige, da der er et par ordførere, der har været inde på, at vi nu skal til at holde op med at spise æg, at det er der jo overhovedet ikke tale om. Vi vil stadig væk kunne få æg med den måde, man producerer æg på i øjeblikket.

Karl Møller (DKP):

I 1930'erne var Danmark verdens største eksportør af æg. Det blev vi, fordi danske ægproducenter dengang udviklede driftsformer, som medførte lige så stor æglægning om vinteren som om sommeren. Vi blev leveringsdygtige i friske æg hele året rundt. Vi erobrede dengang verdensmarkedet ved at ændre på hønernes naturlige livsmønster, på den adfærd, som i dag er blevet et nøglebegreb i den sag, vi diskuterer, uden at der dengang var nogen, der protesterede.

Siden har man læst sig til, at der er ændret ganske meget i æglægningsproduktionen, som hver gang har ændret på hønernes adfærd. De får jo adfærdsforandringer, hvad enten de lever på et netgulv, på dybstrøelse, i en skov eller på en græsmark. Men det er jo ikke noget, som er specielt for dyrene; menneskene får også adfærdsforandringer, hvis de om sommeren flytter i sommerhus og om efteråret vender hjem igen.

Men hvad det økonomiske angår, så er det siden 1930'erne gået støt tilbage for ægproduktionen. Hvis man skal tro den sidste »Landøkonomisk Oversigt«, som er kommet i 1978, så er vores produktion alene i forhold til 1964 mere end halveret, og vi eksporterer i dag kun 10 pct. af produktionen. Man kan hurtigt forudse, at hvis den tendens skal fortsætte, skal vi til at importere æg.

Jeg tror, at en vigtig årsag til dette er, at Danmark som formodentlig det eneste land i verden har forbud mod ægproduktion i bure, som alt andet lige er en mere rationel og mere driftsøkonomisk måde at producere æg på end de driftsformer, som vi anvender i dag. Både Sverige og de øvrige EF-konkurrenter har de klare driftsfordele, som ligger i burproduktionen. Det er ikke en rimelig fordel, og derfor vil vi støtte den lempelse i dyreværnsloven, som her foreslås.

Jeg er godt klar over, at det er et kontroversielt forslag, der har bragt mange sind i

ophidselse. Vi er blevet dynget til med materiale både for og imod en ophævelse af forbuddet, men jeg synes nok, at det i nogen grad er undgået modstandernes, altså dyreværnsforkæmpernes, opmærksomhed, at muligheden for at anvende æglægningsbure er behæftet med en lang række restriktioner. Det er da klart, at de forskrifter, som loven skal administreres efter, og som gerne skulle bygge på den arbejdsgrupperapport, der indgår i bemærkningerne, må opstille helt konkrete krav om udformning, indretning og størrelse af burene, om tilladelse til at anvende dem, osv.

Der er en enkelt ting, vi godt vil pege på, og det er, at vi mener, at der måske er lagt for lidt vægt på det løbende tilsyn, der i hvert fald er behov for i indkørsperioden, men vi mener nok, at det er noget, som kan tilgodeses under det udvalgsarbejde, som må komme. Vi forventer selvfølgelig også, at de beføjelser med hensyn til kontrolforanstaltninger, som det veterinære sundhedsråd får, vil vise sig at være nok til, at der ikke sker uheldige ting, som kan påføre disse dyr unødige lidelser.

Men de to centrale ting i forslaget er, at det ubestrideligt er økonomisk fordelagtigt med burhøner, og at deres adfærd ændres. Det sidste er jo et etisk spørgsmål, som man kan vende og dreje i én uendelighed, og som vi mener med rette også kan rejses vedrørende alle andre tamdyr. Derfor mener vi, det er ret så urimeligt, at man har et specielt forbud imod burhøner.

Svend Haugaard (RV):

Med intensivt opdræt af dyr til erhvervsformål kan der meget let komme modsatte interesser. På den ene side er der hensynet til dyrenes værn mod mishandling, som må være en klar forpligtelse, og på den anden side, skal erhvervsmæssige hensyn tilgodeses, herunder ikke mindst konkurrencen fra andre lande med lempeligere lovgivning. Det var rart, om vi kunne sige det sådan, at hvis dyrene behandles godt, så befinder de sig godt, så yder de godt, og så kan det altså også betale sig at tage et stort hensyn til deres velbefindende. Det gælder da også til en vis grad, men ikke absolut, og derfor er det nødvendigt med bestemte regler.